

"মৰমৰ সন্তানসকল – বুদ্ধিক ৰিফাইন (পৰিশুদ্ধ) কৰিবলৈ হ'লে এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকা, পিতাৰ স্মৃতিৰেই আত্মা স্বচ্ছ হৈ যাব"

*প্ৰশ্ন :- বৰ্তমান সময়ত মনুষ্যই নিজৰ সময় বা ধন কেনেকৈ ৰেষ্ট (অপব্যয়) কৰি আছে?

*উত্তৰ :- যেতিয়া কোনোবাই শৰীৰ ত্যাগ কৰে তেতিয়া তাৰ পিছত কিমান ধন আদি খৰচ কৰি থাকে। যেতিয়া আত্মাই শৰীৰ ত্যাগ কৰি গুচি যায় তেতিয়া সেই শৰীৰৰ কোনো মূল্যতো নাথাকে, সেই কাৰণে সেই ব্যক্তিজনৰ কাৰণে পাছত যি কৰে তাত নিজৰ সময় আৰু ধন ৰেষ্ট (অপব্যয়) কৰে।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, এৰোঁ (ব্ৰহ্মাই) এনেকৈ নকয় জানো, সেয়া পিতাই হওক বা দাদাই হওক। দাদাইও ক'ব আত্মিক পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক এই জ্ঞান শুনায় – পাষ্ট, প্ৰেজেন্ট আৰু ফিউচাৰৰ (অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ)। বাস্তৱত সত্যযুগৰ পৰা ত্ৰেতাৰ অন্তলৈকে কি হ'ল, এয়া হৈছে মুখ্য কথা। বাকী দ্বাপৰ-কলিযুগত কোন-কোন আহিল, কি হ'ল, তেওঁলোকৰ হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফি (ইতিহাস-ভূগোল)তো বহুত আছে। সত্য-ত্ৰেতাৰ কোনো হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফি নাই বাকী সকলোৰে হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফি আছে, বাকী দেৱী-দেৱতাসকলক লাখ বছৰৰ আগলৈ লৈ গ'ল। এয়া হৈছে বেহদৰ বুদ্ধিহীনতা (অজ্ঞানতা)। তোমালোকো বেহদৰ বুদ্ধিহীনতাত আছিল। এতিয়া অলপ-অলপ বুজি পাইছা। কোনোৱেতো এতিয়াও একোৱে বুজি নাপায়। বহুত বুজিবলৈ বাকী আছে। পিতাই আবুৰ মহিমা বিষয়ে বুজাইছে, ইয়াৰ ওপৰত খেয়াল (চিন্তা) কৰা উচিত। তোমালোকৰ বুদ্ধিত উদয় হোৱা উচিত তোমালোক ইয়াত বহি আছা। তোমালোকৰ স্মৃতি চিহ্ন দেলৱাড়া মন্দিৰ কেতিয়া নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল, কিমান বছৰৰ পিছত নিৰ্মাণ কৰা হ'ল। এনেকৈ কয় যে 1250 বছৰ হ'ল তেন্তে বাকী কিমান বছৰ থাকিল? 3750 বছৰ বাকী থাকিল। গতিকে তেওঁলোকেও এতিয়াৰ স্মাৰক আৰু বৈকুণ্ঠৰ স্মাৰক নিৰ্মাণ কৰিছে। মন্দিৰৰো কম্পিউচন (প্ৰতিযোগিতা) নহয় জানো। এটাতকৈ আনটো ভালকৈ সাজে। এতিয়া ধনেই বা ক'ত আছে যে সাজিব। ধনতো বহুত আছিল, সেয়েহে সোমনাথৰ মন্দিৰ কিমান ডাঙৰকৈ নিৰ্মাণ কৰিছে। এতিয়াতো সাজিব নোৱাৰে। যদিও আত্মা আদিত নিৰ্মাণ কৰি থাকে কিন্তু সেয়া সকলো হৈছে অথহীন। মনুষ্যতো অন্ধকাৰত আছে। যেতিয়ালৈকে সাজিব তেতিয়ালৈকে বিনাশো আৰম্ভ হ'ব। এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে। ভাঙি দিয়ে আকৌ সাজি থাকে। পইচা আৰামত আহি থাকে। সকলো ব্যৰ্থ হৈ গৈ থাকে। ৰেষ্ট অফ্ টাইম (সময়ৰ অপচয়), ৰেষ্ট অফ্ মানি (ধনৰ অপচয়), ৰেষ্ট অফ্ এনাৰ্জি (শক্তিৰ অপচয়)। কোনোবা মৰিলে কিমান সময় অপচয় কৰে। আমি একোৱেই নকৰো। আত্মাতো গুচি গ'ল, বাকী ছালখন (শৰীৰতো) কি কামৰ। সাপে ছাল এৰি দিয়ে, তাৰ কোনো মূল্য আছে জানো। একোৱে মূল্য নাই। ভক্তি মার্গত ছালৰ মূল্য আছে। জড় চিত্ৰৰ কিমান পূজা কৰে। কিন্তু তেওঁলোক কেতিয়া আহিল, কেনেকৈ আহিল সেয়া একোৱে নাজানে। ইয়াক ভূত পূজা বুলি কোৱা হয়। পাঁচ তত্বৰ পূজা কৰে। ধৰি লোৱা লক্ষ্মী- নাৰায়ণে স্বৰ্গত ৰাজ্য কৰিছিল, অচ্ছা 150 বছৰ আয়ুস পুৰা হ'ল, শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে, বচ্। শৰীৰতো কোনো কামৰ হৈ নাথাকিল। তাৰ তাত কি মূল্য হ'ব। আত্মা গুচি গ'ল, শৰীৰ চণ্ডালৰ হাতত দি দিলে, তেওঁ নীতি-নিয়ম অনুসৰি জ্বলাই দিব। এনেকুৱা নহয় যে নাম অৰ্জন কৰিবলৈ তেওঁৰ মাটি লৈ উৰুৱাই দিব। একোৱেই নাই। ইয়াততো কিমান কৰে। ব্ৰাহ্মণক খুৱায়, অন্যান্য কৰ্ম আদি কৰে। তাত এনেকুৱা একো নহয়। ছালখনতো কোনো কামৰ হৈ নাথাকিল। ছাল জ্বলাই দিয়ে। বাকী চিত্ৰ থাকে। তাৰো আকৌ সঠিক চিত্ৰ পোৱা নাযায়। এই আদি দেৱৰ পাথৰৰ মূৰ্তি একুৰেট (একেবাৰে সঠিক) হয় জানো। পূজা যেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ কৰিছে তেতিয়াৰ পৰা পাথৰৰে হয়। আচলতে যি আছিল সেয়াতো জ্বলি শেষ হৈ গ'ল আকৌ

ভক্তি মার্গত এইবোৰ ওলাইছে। এই কথাবোৰৰ ওপৰতো চিন্তনতো চলে নহয় জানো। আবুৰ মহিমাক ভালদৰে সিদ্ধ কৰিব লাগে। তোমালোকো ইয়াত বহি আছা। ইয়াতেই পিতাই গোটেই বিশ্বক নৰকৰ পৰা স্বৰ্গ কৰি আছে সেয়েহে এইখনেই সকলোতকৈ উচ্চ তীৰ্থ হৈ গ'ল। এতিয়া ইমান ভাৱনা নাই, মাথো এজন শিৱৰ প্ৰতি ভাৱনা আছে, য'লৈকে নোযোৱা কিয় শিৱৰ মন্দিৰ নিশ্চয় থাকিব। অমৰনাথতো শিৱৰে আছে। এনেকৈ কয় যে শংকৰে পাৰ্বতীক কথা (আখ্যান, কাহিনী) শুনাৰে। তাততো কাহিনীৰ কোনো কথাই নাই। মনুষ্যৰ বোধ শক্তি অলপো নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা, আগতে জানো জানিছিল।

এতিয়া বাবাই আবুৰ কিমান মহিমা কৰে। সকলো তীৰ্থৰ ভিতৰত এইখন হৈছে মহান তীৰ্থ। বাবাই বুজাইতো বহুত, কিন্তু অনন্য সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত ধাৰণ হ'লেহে, এতিয়াতো দেহ-অভিমান বহুত আছে। জ্ঞানতো বহুত লাগে। ৰিফাইনেচ (পৰিশুদ্ধতা) বহুত আহিবলগীয়া আছে। এতিয়াতো কাচিৎহে কাৰোবাৰ যোগ লাগে। যোগৰ লগতে জ্ঞানো লাগে। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল যোগতে থাকিব লাগে। যোগত জ্ঞান নিশ্চয় লাগে। দিল্লীত “জ্ঞান-বিজ্ঞান ভৱন” নাম ৰাখিছে কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থ কি, এইটো জানো বুজি পায়। জ্ঞান-বিজ্ঞানতো চেকেণ্ডৰ কথা। শান্তিধাম, সুখধাম। কিন্তু মনুষ্যৰ অলপো বুদ্ধি নাই। অৰ্থ জানো বুজি পায়। চিনিয়ানন্দ আদি কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ সন্ন্যাসী আদি আছে, গীতা শুনায়, তেওঁলোকৰ কিমান অনুগামী আছে। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জগতৰ গুৰুতো এজন পিতাই হয়। পিতা আৰু শিক্ষকতকৈ গুৰু শ্ৰেষ্ঠ হয়। জীয়ে কেতিয়াও দ্বিতীয় পতি গ্ৰহণ নকৰে গতিকে গুৰুৰ ক্ষেত্ৰতো দ্বিতীয়জনৰ শৰণাপন্ন হোৱা উচিত নহয়। এজন গুৰুৰ শৰণাপন্ন হ'লা, তেওঁৰেই সংগতি কৰিব তেন্তে আকৌ অন্য গুৰু কিয়? সংগুৰুতো এজনেই বেহদৰ পিতা। সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা হয়। কিন্তু এই কথাবোৰ বহুত আছে যিয়ে বুজি নাপায়। পিতাই বুজাইছে - এয়া ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে, গতিকে ক্ৰমানুসৰিতো হ'বই নহয় জানো। কিছুমানেতো অলপো বুজিব নোৱাৰে। ড্ৰামাত এনেকুৱাই ভূমিকা আছে। শিক্ষকেতো বুজিব পাৰে। যিটো শৰীৰৰ দ্বাৰা বুজায় তেৱোঁতো বুজি পায় নহয় জানো। এয়াতো গুড় (শিৱবাবা) আৰু গুড়ৰ গোথৰীয়ে (গুড় ৰখা পাত্ৰ অৰ্থাৎ শিৱবাবাৰ ৰথ ব্ৰহ্মা বাবাই) জানে। গুড় বুলি শিৱবাবাক কোৱা হয়, তেওঁ সকলোৰে অৱস্থাক জানে। প্ৰত্যেকৰে পঢ়াৰ পৰা বুজিব পাৰে - কোনে কেনেকৈ পঢ়ে, কিমান সেৱা কৰে। কিমান বাবাৰ সেৱাত জীৱন সফল কৰে। এনেকুৱা নহয় যে এই ব্ৰহ্মাই ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰিলে সেই কাৰণে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যায়। পৰিশ্ৰম কৰে। এই জ্ঞান বহুত উচ্চ। কোনোবাই যদি পিতাৰ অৱজ্ঞা কৰে তেতিয়া একেবাৰে পাথৰ হৈ যায়। বাবাই বুজাইছিল - এয়া হৈছে ইন্দ্ৰ সভা। শিৱবাবাই জ্ঞানৰ বৰ্ষা কৰে। তেওঁৰ যদি অৱজ্ঞা কৰে তেন্তে শাস্ত্ৰত লিখা আছে যে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল সেই কাৰণে বাবাই সকলোকে লিখি থাকে। লগত কাৰোবাক লৈ আহিলে সাৱধান হ'বা। এনেকুৱা নহয় যে বিকাৰী অপবিত্ৰ আহি ইয়াত বহিব। নহ'লে লৈ অনা ব্ৰাহ্মণীৰ গাত দোষ লাগি যাব। এনেকুৱা কাকো লৈ আহিব নালাগে। বহুত ৰেচপঞ্চিবিলাচি (দ্বায়িত্ব) আছে। পিতা হৈছে অতিকৈ উচ্চ। তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাসী দিয়ে তেন্তে তেওঁৰ প্ৰতি কিমান সন্মান ৰাখিব লাগে। বহুতৰে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি স্মৃতিলৈ আহি থাকে, পিতাৰ স্মৃতি নাথাকে। ভিতৰি শ্বাসৰুদ্ধ হৈ থাকে। পিতাই বুজায় - এইখন হৈছে আসুৰী সৃষ্টি। এতিয়া দৈৱী সৃষ্টি হ'ব, আমাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য হৈছে এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ)। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগে। যিবিলাক চিত্ৰ আছে সকলোৰে জীৱন কাহিনী তোমালোকে জানা। মনুষ্যক বুজাবলৈ কিমান পৰিশ্ৰম কৰা হয়। তোমালোকেও বুজি পোৱা, এওঁ কিছু ভাল বুদ্ধিমান। এওঁতো একোৱেই নুবুজে। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত যিয়ে যিমনে জ্ঞান ধাৰণা কৰিছে, সেই অনুসৰিয়ে সেৱা কৰি আছে। মুখ্য কথা হৈছেই গীতাৰ ভগৱানৰ। সূৰ্যবংশী দেৱী-দেৱতাসকলৰ এই এখনেই শাস্ত্ৰ। বেলেগ-বেলেগ নহয়। ব্ৰাহ্মণৰো বেলেগ নহয়। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা। এই জ্ঞান মার্গতো

আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে যদি বিকাৰত অধঃপতিত হৈ যায়, তেন্তে জ্ঞান বৈ যাব। বহুত ভাল-ভাল সন্তান গৈ বিকাৰী হৈ গ'ল ফলস্বৰূপে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ গ'ল। এই ক্ষেত্ৰত বহুত বোধ শক্তি থকা উচিত। পিতাই যি বুজায় সেয়া উগাৰিব (মহুন্ন কৰিব) লাগে। ইয়াততো তোমালোকৰ বহুত সহজ হয়, কোনো সাংসাৰিক কাম-কাজ, হাই-উৰুমি আদি নাই। বাহিৰত থাকিলে ধান্দা আদিৰ কিমান চিন্তা থাকে। মায়াই বহুত ধুমুহাত লৈ আনে। ইয়াততো কোনো সাংসাৰিক কাম-কাজ নাই। একান্ত বাতৰৰণ বিৰাজমান হৈ আছে। পিতাই তথাপিও সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। এই বাবাও পুৰুষাৰ্থী। পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতাজনতো হৈছে পিতা। ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মহুন্ন কৰিব লাগে। ইয়াততো পিতা সন্তানসকলৰ লগত বহি আছে। যিয়ে পূৰা আঙুলি (সহযোগ) দিয়ে তেওঁকেই সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হ'ব। বাকী শ্বাসৰুদ্ধ হোৱা সকলোতো লোকচান কৰে আৰু বেচিকৈহে অহিত কৰে, বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰে। এইটোতো জানা যে মহাৰজা-মহাৰাণী হ'লে তেতিয়া তেওঁলোকৰ দাস-দাসীও লাগিব। সেই দাস-দাসীও ইয়াৰ পৰাই আহিব। সকলোখিনি পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। এই শৰীৰো আনন্দৰে ত্যাগ কৰিব লাগে, দুখৰ কথা নাই। পুৰুষাৰ্থৰ কাৰণেতো সময় পোৱা। জ্ঞান হৈছে এক চেকেণ্ডৰ, বুদ্ধিত আছে যে শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। যদি অলপো জ্ঞান শুনা, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াও (স্বৰ্গলৈ) আহিব পাৰা। প্ৰজাতো বহুত হ'ব আমাৰ সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী ইয়াত স্থাপনা হৈ আছে। পিতাৰ হৈ যদি গ্লানি কৰা তেন্তে বহুত বোজা বাঢ়ি যাব। একেবাৰে যেন ৰসাতলে গুচি যায়। বাবাই বুজাইছে - যিয়ে নিজৰ পূজা কৰায় তেওঁ পূজ্য বুলি কেনেকৈ ক'ব পাৰে। সকলোৰে সৎগতি দাতা, কল্যাণ কৰোঁতাতো এজন পিতাহে হয়। মনুষ্যইতো শান্তিৰো অৰ্থ বুজি নাপায়। হঠযোগেৰে প্ৰাণায়াম আদি কৰা, তাকেই শান্তি বুলি ভাবে। সেয়া কৰোতেও আকৌ বহুত পৰিশ্ৰম হয়, কাৰোবাৰ মগজেই নষ্ট হৈ যায়। প্ৰাপ্তি একোৱে নাই। সেয়া হৈছে খন্তেক সময়ৰ শান্তি। যেনেকৈ সুখক খন্তেকীয়া কাগ বিষ্টাৰ সমান বুলি কয় তেনেকৈ সেই শান্তিও কাগ বিষ্টাৰ সমান। সেয়া হয়েই খন্তেক সময়ৰ বাবে। পিতাইতো 21 জন্মৰ বাবে তোমালোকক সুখ-শান্তি দুয়োটা দি দিয়ে। কোনোৱেতো শান্তিধামত অন্তিম সময়লৈকে থাকে। যিমান ভূমিকা আছে, সেই সকলে জানো ইমান সুখ দেখিবলৈ পাব! তাতো ক্ৰমানুসৰি পদতো থাকিব নহয় জানো। যদিও দাস-দাসী হ'ব কিন্তু ভিতৰত জানো প্ৰৱেশ কৰিব পাৰিব। কৃষ্ণকো দেখা নাপাব। সকলোৰে পৃথক-পৃথক মহল থাকিব। দেখা কৰাৰ নিদিষ্ট সময় থাকিব। চোৱা যেনেকৈ পোপ আহিলে তেতিয়া তেওঁৰ দৰ্শন কৰিবৰ কাৰণে কিমান লোক যায়। এনেকৈ বহুত আহিব, যিসকলে বহুত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব। লাখ-লাখ মনুষ্য দৰ্শন কৰিবলৈ যাব। ইয়াত শিৱবাবাৰ দৰ্শন কেনেকৈ হ'ব? এয়াতো বুজিবলগীয়া কথা।

এতিয়া জগতে কেনেকৈ জানিব যে এইখন হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ তীৰ্থ। দেলৱাড়াৰ দৰে মন্দিৰৰ আখে-পাখে আৰু থাকিব পাৰে, সেয়া গৈ চাব লাগে। কেনেকুৱাকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। তেওঁলোকক জ্ঞান দিয়াৰো কোনো দৰকাৰ নাই। তেওঁলোকে আকৌ তোমালোকক জ্ঞান দিবলৈ লাগি যাব। ৰায় দিয়ে নহয় - এইটো কৰিব লাগে, এইটো কৰিব নালাগে। এইটোতো নাজানে যে আমাক পঢ়াওঁতাজন কোন হয়। এজন-এজনক বুজাওঁতে পৰিশ্ৰম হয়। তাৰ ওপৰত কাহিনীও আছে। কৈছিল সিংহ আহিল, সিংহ আহিল...। তোমালোকেও কোৱা মৃত্যু সন্মুখত তেতিয়া তেওঁলোকে বিশ্বাস নকৰে। এনেকৈ বুজি লয় যে এতিয়াতো 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে, মৃত্যু ক'ৰ পৰা আহিব। কিন্তু মৃত্যুতো নিশ্চয় আহিব, সকলোকে লৈ যাব। তাত কোনো আৱৰ্জনা নাথাকে। ইয়াৰ গৰু আৰু তাৰ গৰুৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। কৃষ্ণই জানো গৰু চৰাইছিল। তেওঁলোকৰ ওচৰলৈতো গাখীৰ কিজানিবা হেলিকপ্তাৰেৰে আহে। এই আৱৰ্জনা বোৰ নাথাকিব। ঘৰৰ সন্মুখত জানো আৱৰ্জনা থাকিব। তাততো হৈছে অপৰমঅপাৰ সুখ, যাৰ বাবে পূৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কিমান ভাল-ভাল সন্তান সেৱা কেন্দ্ৰৰ পৰা আহে। বাবাই দেখি কিমান আনন্দিত হয়। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম

26-10-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

অনুসৰি ফুল হৈ ওলায়। যি ফুল হয় তেওঁ নিজকো ফুল বুলি বুজে। দিল্লীতো সন্তানসকলে দিনে-ৰাতিয়ে কিমান সেৱা কৰে। জ্ঞানো কিমান উচ্চ। আগতেতো একো জনা নাছিল। এতিয়া কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাবাৰ ওচৰলৈতো সকলো খবৰ আহে। কাৰোবাৰ খবৰ শুনায়, কাৰোবাৰ নুশুনায় কিয়নো নিন্দুকো বহুত থাকে। বহুত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সন্তানো নিন্দুক হৈ যায়। তৃতীয় শ্ৰেণীৰো নিন্দুক আছে। অলপ জ্ঞান পালেই এনেকৈ ভাবে যে মই শিৱবাবাৰো বাবা হৈ গ'লো। পৰিচয়তো নাই যে কোনে জ্ঞান দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) বিশ্বৰ বাদশ্বাসী দিওঁতা পিতাৰ প্ৰতি বহুত সন্মান ৰাখিব লাগে। পিতাৰ সেৱাত নিজৰ জীৱন সফল কৰিব লাগে, পঢ়াৰ প্ৰতি পূৰা মনোযোগ দিব লাগে।
- (2) পিতাৰ পৰা যি জ্ঞান পাইছা তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। কেতিয়াও বিঘ্ন ৰূপ হ'ব নালাগে। ডিচ্চাৰ্ভিচ্চ (অহিত) কৰিব নালাগে। অহংকাৰত আহিব নালাগে।

*বৰদান:- নিৰাকাৰ আৰু সাকাৰ দুয়োটা ৰূপৰ স্মৃতিক বিধিপূৰ্বক পালন কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা দীপমালা হৈছে অবিনাশী অনেক জলন্ত দীপকৰ স্মাৰক। তোমালোক জিলিকি থকা আত্মাসকল দীপকৰ শিখাৰ দৰে দৃষ্টিগোচৰ হয় সেই কাৰণে জিলিকি থকা আত্মাসকল দিব্য জ্যোতিৰ স্মাৰক স্থূল দীপকৰ জ্যোতি ৰূপত দেখুৱাইছে সেয়েহে এফালে নিৰাকাৰী আত্মা ৰূপৰ স্মাৰক, আনফালে তোমালোকৰে ভৱিষ্যতৰ সাকাৰ দিব্য স্বৰূপ লক্ষ্মীৰ ৰূপত স্মাৰক আছে। এই দীপমালাই দেৱ-পদ প্ৰাপ্ত কৰে। গতিকে তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলে নিজৰ স্মাৰক নিজেই পালন কৰি আছা।

*শ্লোগান:- নিগেটিভক (নেতিবাচকক) পজিটিভলৈ (ইতিবাচকলৈ) পৰিৱৰ্তন কৰিবৰ বাবে নিজৰ ভাৱনাক শুভ আৰু বেহদৰ কৰি তোলা।

ওঁম্ শান্তি!!

***